

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci žalobkyně: **Z.K., bytem N. Š. 434, J. n. O.**, zastoupené opatrovnící J.K., bytem N. Š., J. n. O., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2013, č.j. MPSV-UM/7957/13/4S-PDK,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí** Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Pardubicích ze dne 26.8.2013, č.j. MPSV-UP/1320209/13/AIS-SSL a **rozhodnutí** Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21.11.2013, č.j. MPSV-UM/7957/13/4S-PDK, **se** pro vady řízení **zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává** a žalovaný toto právo **nemá**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Pardubicích ze dne 26.8.2013, č.j. MPSV-UP/1320209/13/AIS-SSL, kterým bylo podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění (dále jen „zákon o sociálních službách“), rozhodnuto tak, že žalobkyni byl snížen příspěvek na péči z 8.000 Kč na 4.000 Kč měsíčně od září 2013 s tím, že podle § 8 zákona o sociálních službách se žalobkyně jako posuzovaná osoba považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. – středně těžká závislost, protože z důvodů dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled v pěti oblastech základních životních potřeb posuzovaných dle ust. § 9 zákona o sociálních službách. Žalobu odůvodnila žalobkyně následujícím způsobem:

Zejména namítla, že nebyla přizvána na jednání posudkové komise, poukázala na stanovisko neurologa a ortopeda, které obsahuje závěr o namáhání a opotřebování i pravé strany těla. Dále v žalobě uvedla zdůvodnění problémů žalobkyně při realizaci schopnosti zvládat základní životní potřeby, a to: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby a péče o zdraví. Ve vztahu k uvedenému posouzení pak uvedla žalobkyně jednotlivé potíže (ve vztahu k mobilitě chůze po schodech s oporou, časté bolesti kloubů, neschopnost samostatně používat dopravní prostředky, nejistá chůze, sama se nedomluví, nenastoupí do vlaku sama; v případě orientace je to nejistota, nereaguje na slovní upozornění, na silnici má problémy při přecházení; v případě péče o zdraví nezvládá dodržovat léčebný režim, nevezme si prášek, kapky na bolest, nemůže si zavázat koleno či si vzít ochranný límec při bolesti krční páteře a prášků na bolest; dále uvedla své potíže v případě osobní aktivity a péče o domácnost. Dále žalobkyně namítla, že posudkovou komisí MPSV byl účelově přehodnocen bod péče o zdraví z důvodu, že žalobkyně nebere žádné léky, což neznamená, že tento bod nezvládá. Žalobkyně k tomu předložila podrobné vyjádření své matky. Žalobkyně navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na obsah rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dále na podklady žalovaného rozhodnutí.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS

ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Jak vyplývá ze správního spisu, v projednávané věci vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí dle zákona o sociálních službách, kterým byl žalobkyni snížen příspěvek na péči z 8.000 Kč na 4.000 Kč měsíčně od září 2013, když žalobkyně byla shledána závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně těžká závislost). Správní orgán I. stupně vycházel z posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí ze dne 15.8.2013 a z výsledku sociálního šetření ze dne 3.6.2013, přičemž dospěl k závěru, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně potřebuje pomoc při následujících základních životních potřebách: komunikace, oblékání a obouvání, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítla, že „mobilita – kromě chůze také zahrnuje zvládání používání dopravních prostředků, a že žalobkyně nezvládá cestování autobusem a vlak už vůbec ne!

Nehledě na to, že logicky při cestě nekomunikuje, nenastoupí bez naší pomoci!“ Dále namítla, že v případě životní potřeby – orientace žalobkyně „má problém při pobytu venku, na ulici, při přecházení silnice, neví jak má reagovat. Potřebuje dozor, občas zazmatkuje. Pokud se sice soustředí na podnět, nereaguje na slovní pokyny“.

I pro řízení ve věcech příspěvku na péči platí zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), mezi jinými povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a povinnost koncipovat odůvodnění rozhodnutí tak, aby korespondovalo se správním spise a bylo plně přezkoumatelné, jinými slovy uvést v něm „důvody výroku nebo výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“. Tomu však oba správní orgány zůstaly hodně dlužny.

V řízení byly sice shromážděny ty podklady, které zákon správnímu orgánu ukládá, tedy bylo provedeno sociální šetření a bylo vyžádáno od posudkové komise MPSV posouzení stupně závislosti žalobkyně (§ 26 a § 28 zákona o sociálních službách), avšak tím nebyly povinnosti správního orgánu vyčerpány. Odůvodnění správního orgánu I. stupně v podstatě pouze obsahuje konstatování, že byla podána žádost k posouzení zdravotního stavu žalobkyně z důvodu končící splatnosti stávajícího lékařského posudku, že správní orgán rozhodl na základě uvedených podkladů a dospěl k závěru, že žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při základních životních potřebách, a to komunikace, oblékání a obouvání, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Poté již pouze následuje obecné konstatování o tom, že žalobkyně splnila podmínky § 4 zákona o sociálních službách a z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět základních životních potřeb a je považována proto za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. – středně těžká závislost. Poté následovalo v posledním odstavci pouze konstatování správního orgánu o tom, že výsledek posouzení stupně závislosti pro účely příspěvku na péči je trvale platný, a že správní orgán I. stupně měl možnost vyhodnotit, zda je posudkový záměr náležitě zdůvodněn, a že se posudky „jeví jako úplné a přesvědčivé“. Již toto rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, když v něm chybí hodnocení uvedených jeho podkladů, tj. nejsou v něm obsaženy vlastní úvahy správního orgánu, jak a z čeho vyvodil závěr o existenci zmíněných pěti základních potřeb žalobkyně a z jakých důvodů nebyly uznány zbývající základní životní potřeby obsažené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. V rozhodnutí tedy absentuje úvaha správního orgánu o zhodnocení schopností zvládat základní životní potřeby týkající se žalobkyně ve vztahu ke konkrétním skutečnostem zjištěných jak během sociálního šetření (tj. dle informace ze záznamu ze sociálního šetření ze dne 3.6.2013), tak i obsažených ve zmíněném posudku OSSZ.

Rovněž rozhodnutí žalovaného trpí uvedenou vadou zahrnující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.r.s.), když žalovaný tuto vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně pominul, přičemž odůvodnění jeho rozhodnutí obsahuje zdůvodnění pouze ve vztahu ke zvládnutí životních potřeb – stravování, tělesná hygiena, které byly přidány na základě posudku PK MPSV k nezvládaným životním potřebám a dále péče o zdraví, která jako základní životní potřeba byla „ubrána“ z již výše zmíněného výčtu obsaženého v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný se však vůbec nevypořádal s výše zmíněnými odvolacími námitkami, když jeho rozhodnutí absentuje úvahy žalovaného

týkající se zmíněných námitek (námitku žalobkyně ve vztahu k hodnocení schopnosti žalobkyně při zvládání základních životních potřeb, a to mobility a orientace, obsahuje totiž nejen žaloba, ale i odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž vypořádání s námitkami žalobkyně týkajícími se hodnocení těchto základních životních potřeb obě rozhodnutí správního orgánu neobsahují). K tomu lze např. uvést z konstantní soudní judikatury závěr o tom, že „pokud se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19.12.2008, č.j. 8Afs 66/2008-71), a že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“ (srov. výše citované rozhodnutí NSS). V dané věci však nevykazují uvedené vady zahrnující nepřezkoumatelnost pouze rozhodnutí správních orgánů, avšak i posudek PK MPSV, a to z následujících důvodů:

V odvolacím řízení si žalovaný správně vyžádal posudek příslušné PK MPSV (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Žalovaný pak při rozhodování odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel vycházet v rámci odvolacích námitek navíc i z posudku příslušné PK MPSV. V této souvislosti je nutné konstatovat, že na rozdíl od přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, ve kterém si může soud vyžádat v soudním řízení ještě další posudek od příslušné PK MPSV, tak v dané věci takovému postupu brání nedostatek zákonné kompetence PK MPSV. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, posuzuje posudková komise MPSV svými posudkovými komisemi zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního pouze ve věcech důchodového pojištění, přičemž v dané věci, tj. pro účely rozhodování o příspěvku na péči, může být posudek PK MPSV vyžádán pouze pro účely odvolacího řízení správního. Proto tím spíše správní orgán v tomto řízení musí vycházet pouze z takového posudku PK MPSV, který je nejen úplný, čili obsahuje veškerou dostupnou zdravotnickou dokumentaci, ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti, tzn. že musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. Pokud tomu tak není, nemůže již správní orgán nahradit činnosti PK MPSV, ale musí nedostatky jeho posudku odstranit, a to za pomoci zejména dalšího revizního posudku PK MPSV či vyžádání doplňujícího posudku od PK MPSV, který posudek pro uvedený účel vypracovala. Pokud správní orgán opře své závěry o posudek se zmíněnými nedostatky, nemůže již soud v soudním řízení tyto sám odstranit, neboť ani soud nemůže suplovat činnost posudkových komisí MPSV a nemůže si sám vyžádat doplněk posudku či revizní posudek PK MPSV. Je totiž nesporné, že rozhodnutí v dané věci je závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise, jedná se tedy o stěžejní důkaz a pokud již posudek PK MPSV vykazuje vady zahrnující jeho nepřezkoumatelnost, a pokud tento nedostatek odvolací správní orgán neodstraní (vyžádáním doplnění posudku či revizního posudku), způsobuje ten i vadu řízení, tj. nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 30.9.2009, č.j. 4Ads 50/2009-63, který se sice vztahuje nikoliv ke stávající platné právní úpravě, ale lze jej analogicky použít i v dané věci).

Při hodnocení schopnosti posuzované osoby v daném správním řízení, tj. schopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, je nutné vycházet i z prováděcího předpisu, a to z vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění. Bližší vymezení úkonů a způsob jejich hodnocení je totiž uvedeno v příloze č. 1 zmíněné vyhlášky, přičemž tyto úkony jsou zde podrobně vypsány (např. ve stavu k základní životní potřebě – mobilitě je zde uvedeno, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popř. i s přerušovanými zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových; v případě základní životní potřeby – orientace je zde stanoveno, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat). Jak zmíněný posudek PK MPSV, tak i rozhodnutí obou správních orgánů v podstatě neobsahují žádné konkrétní úvahy ve vztahu k hodnocení zvládání těchto základních životních potřeb žalobkyní, tj. chybí úvahy týkající se naplnění či nenaplnění hledisek uvedených v příloze 1 cit. vyhlášky ve vztahu ke zvládání základních životních potřeb žalobkyně. Posudek PK MPSV pak neobsahuje vlastní úvahy týkající se skutečností, které konkrétně vedly posudkovou komisi k závěru o zvládání či nezvládání základních životních potřeb, tj. které konkrétní skutečnosti z podkladů, ze kterých PK MPSV vycházela, vedly posudkovou komisi k jí učiněnému závěru. Tento nedostatek, resp. vada posudku, způsobuje i vadu žalovaného rozhodnutí zahrnující jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

Žalobkyni nelze pouze přisvědčit její námitce o tom, že „na jednání dcera nebyla přizvána ani jednou“, když posuzovaná osoba nemusí být u jednání komise přítomna, když tato vychází z příslušných podkladů (zejm. se jedná o lékařské zprávy, výsledek sociálního šetření atd.). Rovněž nemají význam žalobkyní uvedené skutečnosti týkající se hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby – komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, když tyto byly správním orgánem „uznány“, takže žalobkyně nemohla být zkrácena na svých právech v souvislosti s tímto hodnocením. V případě péče o zdraví žalobkyni nelze přisvědčit, neboť při hodnocení schopnosti žalobkyně zvládat tuto základní životní potřebu „výjimečně“ obsahuje žalované rozhodnutí, sice velmi stručné, avšak postačující k odůvodnění o tom, že žalobkyně nebere žádné léky a nemá žádnou léčbu, přičemž tento závěr opřel žalovaný o posudkový závěr PK MPSV, který ve vztahu k hodnocení schopnosti žalobkyně zvládat tuto základní životní potřebu na rozdíl od jiných (viz argumentace soudu výše uvedená) obsahuje, přičemž tento závěr vychází i z předložené zdravotní dokumentace. Podle přílohy 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. písm. h) péče o zdraví zahrnuje: stav, kdy je osoba schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky. PK MPSV a potažmo žalovaný vycházely z lékařské dokumentace, ze které nevyplývá, že by žalobkyně naplnila zmíněné zákonné požadavky pro „uznání“ uvedených základních životních potřeb, když z posuzované lékařské dokumentace nevyplývá, že by žalobkyně měla lékařem nařízený stanovený léčebný režim, či by prováděla stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používala k tomu potřebné léky a pomůcky. Ostatně sama žalobkyně přiložila k žalobě lékařskou zprávu (od MUDr. Chaloupky, neurologie, dětská poliklinika, v Ústí nad Orlicí), ve které je uvedeno v jejím případě nebyla stanovena neurologická terapie. Pokud tedy žalovaný

vycházel z posudku PK MPSV, ve kterém na rozdíl od rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla žalobkyni „ubrána“ základní životní potřeba – péče o zdraví, tak nelze tomuto postupu nic vytknout, neboť ten se opírá o dostatečné, logické a zákonu neodporující závěry a podklady. Závěry soudu v tomto odstavci odůvodnění rozsudku však nic nemění na výše zmíněných závěrech soudu o nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že obě rozhodnutí trpí vadou, a to nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), proto musel obě rozhodnutí pro tuto vadu zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 1, 3 s.ř.s.), přičemž současně soud vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., podle něhož úspěšné žalobkyni dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly a neúspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. února 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová